

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 stycznia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Maximilian Schrems / Facebook Ireland Limited

(Sprawa C-498/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuły 15 i 16 — Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów z udziałem konsumentów — Pojęcie „konsumenta” — Dokonywana między konsumentami cesja roszczeń wobec tego samego podmiotu prowadzącego działalność zawodową lub gospodarczą]

(2018/C 104/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maximilian Schrems

Strona przeciwna: Facebook Ireland Limited

Sentencja

- 1) Artykuł 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że użytkownik prywatnego konta na Facebooku nie traci przymiotu „konsumenta” w rozumieniu rzeczzonego przepisu, jeżeli publikuje książki, wygłasza wykłady, prowadzi strony internetowe, organizuje zbiórki datków i staje się cesjonariuszem roszczeń licznych konsumentów dla celów dochodzenia ich w postępowaniu sądowym.
- 2) Artykuł 16 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania do powództwa wytoczonego przez konsumenta pragnącego dochodzić przed sądem właściwym dla jego miejsca zamieszkania nie tylko przysługujących mu praw, lecz również praw cedowanych na niego przez innych konsumentów zamieszkujących w tym samym państwie członkowskim, innym państwie członkowskim lub państwie trzecim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 28.11.2016 r.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 24 stycznia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Presidenza del Consiglio dei Ministri i in. / Gianni Pantuso i in.

(Sprawy połączone C-616/16 i C-617/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Koordynacja przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących zawodu lekarza — Dyrektywy 75/363/EWG i 82/76/EWG — Szkolenie specjalizacyjne lekarzy — Odpowiednie wynagrodzenie — Zastosowanie dyrektywy 82/76/EWG do szkoleń rozpoczętych przed terminem transpozycji dyrektywy przez państwa członkowskie i ukończonych po tym terminie)

(2018/C 104/10)

Język postępowania: Włochy

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Presidenza del Consiglio dei Ministri; Università degli Studi di Palermo; Ministero della Salute; Ministero dell'Istruzione; dell'Università e della Ricerca Ministero del Tesoro

Strona pozwana: Gianni Pantuso; Angelo Tralongo; Maria Michela D'Alessandro; Nello Grassi; Carmela Amato (C-616/16); Giovanna Castellano; Maria Concetta Pandolfo; Antonio Marletta; Vito Mannino; Olga Gagliardo; Emilio Nardi; Maria Catania; Massimo Gallucci, Giovanna Pischedda; Giambattista Gagliardo (C-617/16)

Sentencja

- 1) Wykładni art. 2 ust. 1 lit. c), art. 3 ust. 1 i 2 oraz załącznika do dyrektywy Rady 75/363/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. dotyczącej koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie działalności lekarzy, w brzmieniu ustalonym dyrektywą Rady 82/76/EWG z dnia 26 stycznia 1982 r., należy dokonywać w ten sposób, że za każdy okres lekarskiego szkolenia specjalizacyjnego, zarówno w pełnym, jak i w niepełnym wymiarze godzin, rozpoczęty w 1982 r. i kontynuowany do 1990 r. odbywający to szkolenie lekarze są uprawnieni do otrzymania odpowiedniego wynagrodzenia w rozumieniu tego załącznika, z tym zastrzeżeniem, że rzeczone szkolenie dotyczyło specjalizacji lekarskich wspólnych dla wszystkich państw członkowskich albo dla dwóch lub kilku spośród nich oraz wymienionych w art. 5 lub 7 dyrektywy Rady 75/362/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie medycyny, łącznie ze środkami ułatwiającymi skuteczne korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług.
- 2) Wykładni art. 2 ust. 1 lit. c), art. 3 ust. 1 i 2 oraz załącznika do dyrektywy 75/363, w brzmieniu ustalonym dyrektywą 82/76, należy dokonywać w ten sposób, że istnienie obowiązku zapewnienia przez państwo członkowskie odpowiedniego wynagrodzenia w rozumieniu rzeczzonego załącznika za każdy okres szkolenia specjalizacyjnego lekarzy, zarówno w pełnym, jak i w niepełnym wymiarze godzin, rozpoczęty w 1982 r. i kontynuowany do 1990 r. nie zależy od przyjęcia przez to państwo członkowskie środków zapewniających transpozycję dyrektywy 82/76. Sąd krajowy jest jednakże zobowiązany przy stosowaniu przepisów prawa krajowego – zarówno tych, które zostały uchwalone przed przyjęciem dyrektywy, jak i tych, które zostały uchwalone po jej przyjęciu – do dokonywania ich wykładni w sposób jak najbardziej zgodny z literą i celem tej dyrektywy. Jeżeli ze względu na brak krajowych środków transponujących dyrektywę 82/76 rezultat przewidziany w dyrektywie nie mógłby zostać osiągnięty w drodze wykładni, z uwzględnieniem wszystkich przepisów prawa krajowego i przy zastosowaniu przyjętych w porządku krajowym metod wykładni, prawo Unii nakłada na dane państwo członkowskie obowiązek naprawienia szkód, jakie jednostki poniosły z powodu braku transpozycji dyrektywy. Na sędzię odsyłającym spoczywa obowiązek zbadania, czy wszystkie przesłanki odpowiedzialności państwa członkowskiego za naruszenie prawa Unii sformułowane w tym względzie w orzecznictwie Trybunału zostały spełnione.
- 3) Wykładni art. 2 ust. 1 lit. c), art. 3 ust. 1 i 2 oraz załącznika do dyrektywy 75/363, w brzmieniu ustalonym dyrektywą 82/76, należy dokonywać w ten sposób, że prawo do odpowiedniego wynagrodzenia w rozumieniu tego załącznika za okres szkolenia specjalizacyjnego lekarzy, zarówno w pełnym, jak i w niepełnym wymiarze godzin, rozpoczęty w 1982 r. i kontynuowany do 1990 r. przysługuje zainteresowanym lekarzom za okresy szkolenia od dnia 1 stycznia 1983 r. do końca tego szkolenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 27.2.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 stycznia 2018 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) / European Food SA, Société des produits Nestlé SA

(Sprawa C-634/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny znak towarowy FITNESS — Oddalenie wniosku o unieważnienie)

(2018/C 104/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: M Rajh, pełnomocnik)